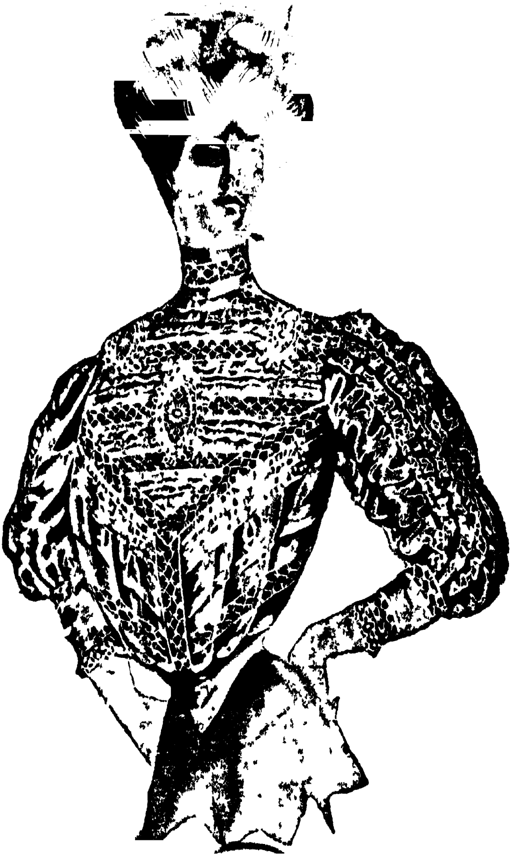
ઇન્ડીયોંકા જાલ

પબ્લીશર—[illegible] વકીલ.

માલીક—વકીલ બુક ડીપો.

તીન દરવાજા—અહેમદાબાદ.

રંડીયો કા જાલ.

પેહલે તો ઘરમેં દામ બીછાતી હય રંડીયાં,
બેદાના મુરગ દીલકો ફસાતી હય રંડીયાં;

કર કે સીંગાર શામકો આ બેઠી બામ પર,
કરતી હય ફીર ઈશારા વોહ મકાર બે ખતર;
દેખા કે કોઇ માલદાર આતા હય ઇધર,
ફોરન કીયા સલામ ફીર ઉસને ઝુકાકે સર;
કીસ ઢબસે વુએં જાલમેં લાતી હય રંડીયાં,
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી હય રંડીયાં;

લે કર સલામ હો ગયે કંડા સે ફુલ કર,
કોઠે પે ઉસકે ચઢ ગયે સોચા ન કુછ મગર;
તકીયા લગાકે બેઠ ગએ સીનાતાન કર,
રંડી ને દેખતે હી કરી માલપે નઝર;
હંસ હંસ કે નાઝ નખરાહ દીખાતી હય રંડીયાં,
બે દાના મુરગ દીલકો ફંસાતી હય રંડીયાં;

તીસરી બાર જીલ્દ ૨૦૦૦ સને ૧૯૩૦

પબ્લીશર

અબ્દુલ વકીલ અબ્દુલ જલીલખાં
માલીક—વકીલ બુકડીપો.
તીન દરવાજા અહમદાઆબાદ.

દીન પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં નિઝામુદીન અમીરૂદીન કુરેશીએ
છાપ્યું. પાનકોર નાકા—અમદાવાદ.

કીંમત દો આના.

ગરદન [illegible]હાથ ડાલ કે બોલી વોહ સીમબર,
પેહલુ મેં લે કર સોઇયે મુજ ગુલકો રાત ભર;
દાનો મઝે ઉડાએંગે વલ્લા હતા સહર,
ફીર નાએ કાજી બોલી કેહ જલદી શીકાર કર;
આતેં બના બના કે લુભાતી હંય રંડીયાં,
એ દાના મુરગ દીલકો ફંસાતી હય રંડીયાં;
મક્કાર ના એકાકી લો સુન લીજીએ દાસ્તાન,
જલદી સે જા કે અપના ઉઠા લાઇ પાન દાન;
બોલી તંબાકુ છાલીયા મંગવા દીજીએગા પાન,
રંડી બોલી હાં અભી આતાહય મેરી જાન;
પેહલા સવાલ તુમ કો સુનાતી હંય રંડીયાં,
એ દાના મુરગ દીલકો ફંસાતી હય રંડીયાં;
જે બાં મેં દેખને લગે વોહ હાથ ડાલકર,
મુઠ્ઠી મેં ભર કે લાએ કુછ થોડાસા માલો ઝર;
ઉસ્તાદજી સે બોલે ઝરા આઇયો ઈધર,
કથ્થા તંબાકુ છાલીયા ઇન્હે લાદો જલ્દતર;
ફેરન હી ફીરતો પાન ખીલાતી હંય રંડીયાં,
એ દાના મુરગ દીલકો ફંસાતી હંય રંડીયાં;
ચીલ્લા કે બોલી ના એકા યાં હાતે જાઇયો,
રબડી ઓર દુધ થોડાસા હલવાભી લાઇયો;
દો પેસે કી અફીન ભી તુમ ખાતે આઇયો,
સદકે ગઈ ઉસ્તાદ ઝરા જલદી આઇયો;
થોડાહી થોડા કરકે મંગાતી હય રંડીયાં;
એ દાના મુરગ દીલકો ફંસાતી હય રંડીયાં;
જબ સેઠ કા હો ગયા થોડાસા ખરચો માલ,
રંડીને ફીર દી ઉન્હે ફેરનહી એક ચાલ;
ઝદી બનાકે રખલીયા એક મીયાની મે રૂમાલ,
બોલી કે છોડદો મુઝે ઇસ વકત હય ગેર હાલ;
અઇયામ કા બહાના બનાતી હંય રંડીયા,
એ દાના મુરગ દીલકો ફંસાતી હંય રંડીયા.

ફીર ના એકાજી બોલી અજી શેઠજી જનાબ,
અનીચે કા ઓર સુનાર કા દેના હય કુછ હિસાબ;
રંડી ઠીનક કે બોલી નહિં દેતે હો જવાબ,
ઘબરાકે બોલે સેઠજી બુલવાઇએ શિતાબ;
અબ ઘર મેં ઉસકે આગ લગાતી હંય રંડીયાં,
એ દાના મુરગ દીલકો ફંસાતી હંય રંડીયાં;
અનીચે કા ઓર સુનારકા જબ દે ચુકે જવાબ,
ફીર સેઠજી પે ઓર હુવા એક નયા અતાબ;
જોડા બનાકે લાઈયે જલ્દી સેલા જવાબ,
ફીર કોન હય તુમ્હારે સીવા લુટે જો શિતાબ;
હર રોઝ તાઝી ફી કરા બનાતી હય રંડીયાં,
એ દાના મુરગ દીલકો ફંસાતી હંય રંડીયાં;
જોડે કા નામ સુનતે હી બાઝાર મેં જાકર,
કપડા લીયા ઓર લાએ વોહ દરજી કો બુલાકર;
કેહને લગે સી દોઈસે જલ્દીસે સજાકર,
રંડીકો કહા પેહન લો અયજાન ઇસે નાહકર;
ઉસ શબ ફીર ઉસે પાસ સુલાતી હય રંડીયાં,
એ દાના મુરગ દીલ કો ફંસાતી હંય રડીયાં;
શબ ભરતો મઝા શેઠજીને ખુબ ઉડાયા,
રંડીને સહર હોતેહી એક ફ્રીકરા બનાયા;
અયસા કોઇ મરદ નહિં આજ તક આયા,
રગ રગ મેં મેરે દરદથા સબ ઉસને મીટાયા;
એ પર ફી દેખો કયસી ઉડાતી હંય રંડીયાં,
એ દાના મુરગ દીલકો ફંસાતી હંય રંડીયાં,
યે સુનતે હી ફીર શેઠજી ફુલે ન સમાએ,
ઘર મેં થાજો કુછ માલ વોહ સારા હી લે આએ;
ગુલ છરરે કંઈ રોઝ તક ખુબ ઉડાએ,
જબ કુછ ન રહા પાસ તો ફીર ફાકોં પે આએ;
અબ લુચ્ચા બેઈમાન બતાતી હંય રંડીયાં,
એ દાના મુરગ દીલકો ફંસાતી હંય રંડીયાં;

રંડીરે મુડ માંડ કે જબ ઘર સેનીકાલા,
આંખે જો ખુલી ફીર તો નજર આયા ઉજાલા;
જો કે હતા થા બેહનોઇ વોહ કેહતા નહિ સાલા,
જબ કુછ ન રહા પાસ તો જપને લગે માલા;
લો ઈસ તરેહ હજામત બનાતી હંય રંડીયાં,
બે દાના મુરગ દીલકો ફંસાતી હંય રંડીયાં;
એક તુરફ ગજબ ઓર ફલક પીરને ડાલા,
ગરમી જો હુઇ ફીરતે હંય પકડે હુવે આલા;
જુઝ બહોત નહિં ઓર કોઇ પુછનેવાલા,
ફીરનીમકી ટેહ નીસે પડા આન કે પાલા;
દો જખ કામઝા અબ તો ચખાતી હંય રંડીયા;
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી હંય રંડીયાં;
જીસ કમરે પે હોતીથી બહોત આપકી ઇઝઝત,
અબ કોઈ નહિં પુછતા યે હો ગઇ હાલત;
બે ઝાર હંય સુરત સે ગજબ હો ગઈ ન ફરત,
ભડવોં કા ઇશારા હવ કહાં કી હયયે મીલ્લત;
કીસ ઝીલ્લતો ખ્વારી સે ઉઠાતી હંય રંડીયાં,
બે દાના મુરગ દીલકો ફંસાતી હંય રંડીયાં;
અબ ભી તુમહેં કુછ શરમ મીયાં શેઠજી આઈ,
જબ ઘર મેં ગએ જુ તું સે મારેહે લુગાઇ;
લો મુફ્ત મેં રૂ સવાહુવે ઝીલ્લત ભી ઉઠાઈ,
ન માં હય રવાદાર ન ફરઝન્દ ન ભાઇ;
જુ તું પે જુ બેઠેંયે તો ઉઠાતી હંય રંડીયાં,
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી હંય રંડીયાં.
તુરરા હુવા ઈશ્કને ફીર આકે સતાયા,
જા કર કે લબે બામયે રોરો કે સુનાયા;
જો માલકે થા પાસમે રે મેંને લુટાયા,
અબ રખલો મુલાઝીમ કે રહે આપકા સાયા;
કયા રંગ ઝમાને કા દીખાતી હય રંડીયાં,
બે દાના મુરગ દીલકો ફંસાતી હંય રંડીયાં;

વોહ બાગ ઝુલમ રોઝ અબ આગે ન બડ હાના,
ઇતના જો બાહોત હય જો તેરે કેહને કો માના;
રંડી સે વફા કબ હય યે જાનતા હય ઝમાના,
ઇસ શબ વોહ હોતી હય હામેલા લીખ ઉસકા જમાના;
ઇસકો નવાં મહીના બતાતી હંય રંડીયા,
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી હંય રંડીયાં,
લો ઓર સુનો શેઠ કે કીસમતકી ખુરાઈ,
રંડી કી જો લડકી હુઈ વોહ કીસકી કેહલાઈ;
હર એકને ફીર ઉનકી તરફ ઉંગલી ઉઠાઈ,
રંડી કી જો લડકી હય ઈનહીં કી તો હય જાઈ;
અબ રીશ્તેદાર તુમકો બનાતી હય રંડીયાં,
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી હય રંડીયાં
રંડીને છઠ્ઠી નાહ કે લો ફીર રાત જગાઈ,
હર ભડવા, હર રંડી હરેક નાએકા આઇ;
બોલે કે મુબારક હોયે દોલત તું ને પાઈ,
સદકે તેરે બચ્ચે યે ખીલાએગી કમાઇ;
લો તુત્તફા નાતેહકીક કહાતી હંય રંડીયો,
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી હંય રંડીયાં;
ઉન શેઠ કે લડકે ને ઉધર હોશ સંભાલા,
લડકીને જવાં હોતે હી જોબન કો નીકાલા;
શયતાનને ઈન દોનો કો ફીર વર ગલાડાલા,
લડકેને શેઠ કે ઉસી લડકીકો સંભાલા,
ભાઇ, બહેનકો પાસ સુલાતી હય રંડીયાં;
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી હંય રંડીયાં.
શયતાન કે સાગીરદ હંય જરયએ શયતાંન
લાહોલ નહીં પડતે કીધર હય તુમ્હારા ધ્યાન,
દોલત ભી ગઈ મુફ્ત મેં ખોયા ગયા ઇમા;
ગર લાખ રૂપે દીજીએ તો કયા ઈનપે હય અહસાન;
ઓર અપના હી એહ સા ન જણાતી હંય રંડીયાં,
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી હય રંડીયાં;

શેહબાઝ લીખ અહવાલ કુછ અપનાહી મુકરર
તુ ભી તો મુશ્તાક કયા ગુઝરી તેરે ઉપર,
એક રંડીથી મકાર જફાકાર સીત મગર
જીસરોઝ દેખા હય ન કાબુ રહા દીલપર,
જબ ઝુલફે લબો બામ બનાતી હંય રંડીયાં,
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી હંય રંડીયા,
કુંતયા કે સે ઢીલે હય ઇસમકકાર કે પીસ્તાન,
ઓર પેટ ઇસ કા અયસે જયસે કબેર બે ઇમાન,
પેડું પે ખરોં ચે કે કંઇ સે હંય એક નિશાન;
અબ આગે લીખું કયા નઝર આતા હય તુફાન
ફીર ઇસિમે ઇ નહે ગોતા ખીલાતી હંય રંડીયાં,
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી હંય રંડીયાં
એક રોઝ વોહ બોલી મુઝે ઘર અપને બુલાકર,
બતલાદો મુઝે જાતે હો તુમ ગેર કે કયું ઘર
સોતે હો ફીર ઉસીકો ગલે સે ભી લગાકર
હો સકતી હય સાહબ વોહ કહીં મેરી બરાબર
લો એક કો બુરા એક બતાવી હંય રંડીયાં
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી હંય રંડીયાં
ફીર મંયને કહા ગુસ્સે સે કયા બકતી હય મુરદાર,
તેરે ભી તો આગે હંય બહુન ભાન જીદો ચાર;
હો જાએં અગર યે ભી મેરા સીકી ત્તલબગાર,
બોલી મેરે કેહને મેં તુમ્હે યે ઝી ન હાર,
વોહ ઓર હંય જો મીરાસી કોમીલાતી હંય રંડીયાં,
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી હંય રંડીયાં,
આસ્માન કા થુકા લો ગીરે બાનમેં આયા;
જબ મુશ્તરી બીગડી તો મીરાસીને બે હકાયા,
બંદી હય કે ઘર ઉનકે શરીફ એક ન આયા;
મુશ્તાક હુઈ દિલકો મીરાસીસે લગાયા,
પીર અપના મીરાસી કો બતાતી હંય રંડીયાં;
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી હંય રડીયાં,

મક્કાર કી દુખતર હમ સુનો ઉસકો સુનાવા.
જબ આગ ઉઠી દેખા ન કુછ અપના બીગાના;
ખીલા કે યાર સે લગી કેહને કે યહાં અના,
સદ કે ગઈ ખાલુ તુમ મેરી આગ બુઝાના;
ખાલુ બના કે પાસ સુલાતી હંય રંડીયાં,
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી હંય રડીયાં;
ખાલા કે યાર કીનથે સુન લો લગા કે કાન,
અબ્દુર રેહમાન નામ થાયે આલીખાન દાન;
ખુશ રૂથે સેહલકા કે અનો ખેથે વોહ જવાન,
કુત્તામાકી ઉલફત મેં બીચારે કી ગઇ જાન,
હર એક જાન મુફત ખુવાતી હંય રંડીયાં,
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી હંય રંડીયાં,
લો પેહલી બી સમીલ્લાહકે એક બાબુ કો મારા;
ફીરતા હય મુસીબત મેં અભી તક વોહ બીચારા,
રૂઝગાર ભી છુટા. કી મુસીબત ભી ગવારા;
અબ બાત્ત નહિ કરતી હય ઇસ્સે વોહ મકકારા,
રૂસવાહ ઝલીલો ખાર ફીરાતી હંય રડીયાં;
બે દાના મુરગ દીલકો ફસાતી તંય રંડીયા.

શયતાન કા મુરીદ.

બનાઇ શીકલ જબ અલ્લાહને આદમકી નુરાની,
તો કી ઉસ પુતલએ ખાકી પે ગોહર અફશાની,
ઝુકે સીજદે કો સબ હુરો મલક અઝ હુકમે રબ્બાની,
કી આ ઇબ્લીસને ઈન્કાર રમઝે હક ન પેહચાની.
ઉઠાઈ ખુદ ગીરફતારે બલા હો કર પરેશાની,
ચીરાકારે ફુનદ આકીલકે બાઝ આયદ પશેમાની,
કીયા ગારત ખુદાને લુતકી સબ કોમકો યકદમ,
દીલાવર સેંકડો થે ઓર લાખોં સાનીએ રૂસ્તમ.
કીયા પયકે અજલને દુશ્મનો કો માર કર ઉસ દમ;
ઝમીં લુટી ફરીશ્તોંને મલક કેહતે સબ બાહમ થે.

જઝા પાઈ કીએ કો કીયા જબ કારે શયતાની,
ચીરાકારે કુનદ આકીલકે બાઝ આયદપશે માની.
ન ફલ પયદા હોજી સમે વોશાજર બોનેસ કયા મતલબ.
મીટે જબ અપને હાથોસે તો ફીર શેંનેસે કયા મતલબ,
નજબ કબઝે મે હો રંડી પે તો ફીર ખોને સે કયા મતલબ,
ન આવે નીંદ જબ શબ કોતો ફીર સોનેસે કયા મતલબ.
ન તંગ પાજામા બનવા તે નફટતી ઇસ કદર મીયાની,
ચીરાકારે કુનદ આકીલકે બાઝ આયદ પશે માની.
જવાની મેં તબીઅત કો બહોત થામા બહોત રોકા,
જીસે દેખા નઝર સેબસ ઉસે એક બાર એક સો કા.
ફરીશ્તે કયા બીચારે હય દીયા સયતાન કો ધોકા,
કીયા ખુન ઈસિપરીને એક હુમલે મેં દોસો કા.
બુઢાપે મેં બીલ આખીર હો ગઇ શયતાનકી નાની,
ચીરાકારે કુનદ આ કીલકે બાઝ આયદ પશેમાની,
યે કયસી તુમપે હઝરત ગફલતોં કી બદલીયાં છાંઇ
હુઈ બીવીસે ન ફરત ઓર અદાયેં ગેર કી ભાઈ,
જો હમ કે હતે થે તુમસે બસ વોહ બાતેં સામને આઈ
લુટાકર અપની દોલત રંડીયોંકી જુતીયાં ખાઇ,
કીયા વોહ કામ તુમને જો કભી કરતા ન દેહકાની;
ચીરાકારે કુનદ આકોલકે બાઝ આયદ પશે માની.
બરાએ મય કશી બેચા દુલહનકા અપને વોહ જોડા
હમાઇલ તોક ઝાંઝન ઓર ગુલુએ નાઝકા તોડા.
ખુદા કી માર ઘરમે ખાને તક કુછ ભી ન છોડા;
ચલે અબ પ્રીક રોઝીમેં જબ અટકા આનકર રોડા.
લગા કર આમ ઘરમયે ઢુંઢતે ફીરતે હો કયું પાની.
ચીરાકારે કુનદ આકીલ કે બાઝ આયદ પશે માની.
થા જબ તક પાસ ઘરમેં રંડીયોંકો ખુબ નચ વાયા
પીયા વીસકી કા સાગીર આપ ઓર ગયરોં કો પીલવાયા
રહા જબ કુછ નપ્રીર જોરૂ કા ઝેવર બેચકર ખાયા,
સમર બદ ફેલયોં કા ગોર સે દેખો તોયે પાયા.

મીલી હજરત કો આખીર રડીયોં કે ઘર કી દરબાની
ચીરાકારે કુનદ આકીલ કે બાઝ આયદ પશેમાની
જવાની મેં બહોત કુછ નાયકા સાહબને સમઝાયા,
મગર બુઢીયા કા સમઝાના સમઝ મેં ખાક ન આયા
બઢા જો શે જવાની ઓર દુના ઈશ્ક ચઢઆયા,
જવાનાને હમીં કો મુફ્ત અપને ઘર મે બુલવાયા
ખીલાયા માલ સારા હો ગઇ આખીરકો દીવાની
ચીરાકારે કુનદ આકીલ કે બાઝ આયદ પશેમાની
જતન લાખોં બતાયે તુમકો પોથી ખોલકર પંડા,
કરો ભેરોં કી પુજા યા ધરો ચોરાએ પર અંડા
ન ચેતાવીઝ કામ આએગા ઓર ન ચેગંડા,
જો તડપોગે તો પડેગા સરપે શયતાનકા ડંકા
વહી પેશ આરહા હય જો કે હય તેહરીરે પેશાની.
ચીરાકારે કનદ અકીલ કે બાઝ આયદ પશે માની
તુમ્હારી જીસ કદર બાતેં હય પુર તકરા બાતે હય
કરે ફીર કરકે પચતાયે યે સબ બેકાર બાતેં હંય.
સમઝ વાલો જરા સમઝો યે પુર ઇસરાર બાતેં હંય,
કરે ફીર કરકે પચતાયે યે સબ બેકાર બાતેં હંય;
સમઝઓ બેહયા બદઝાત ઝાલીમ ફીતનાગરઝાની,
ચીરાકારે કુનદ આકીલ કે બાઝ આયદ પશેમાની;
ફલાતું સે સીવા હંય ચોધરીં સદદી કે યે બચ્ચે,
બડી પુખતા સમઝ કે હંય ઇનહેં હમ કયુ કહેં કચ્ચે;
ચઢેં યારૂ કી દમપટ્ટી મેં નીકલેં કોલકે સચ્ચે,
મીયાં કકડી નતાના બીચ ડાલેં સુત કે લચ્છે;
ન અબતાના હુય ઘરમેં ઓર ન અબ ઘરમેં રહી તાની,
ચીરાકારે કુનદ આકીલ કે બાઝ આયદ પશે માની;
પીયે ઇમ્સાક તુમને ગોલીયા ઈમ્સાક કી ખાઈ.
જવાની કી ઉમંગે રંડીયો કો જાકે દીખલાઇ;
જીસ ઘડી સર ખોલકર સો ઝાક આઈ,
અજબ હસરત સે બદ ફેલીયાં રોરોકે ચીલ્લાંઇ;

બુલાયા તુને હમ આએ ન ઓ પુનકાર અય જાની,
ચીરાકારે કુનદ આકીલ કે બાઝ આયદ પશેમાની;
કીસી કે ઘર ભલા કયા હઝરતે સો ઝાક જાતે હંય,
બડે મગરૂર હંય હઝરત બડે ગમઝે દીખાતે હંય;
બુલાને વાલે ઉનકો શોકસે અકસર બુલાતે હંય,
પએ મેહમાન નવાઝી જાનપર વોહ ખોલજાતે હંય;
યહી મેહમાન નવાઝી હય ઇસે કેહતે હંય મેહમાની,
ચીરાકારે કુનદ આકીલ કે બાઝ આયદ પશેમાની.

શયતાન કા ડંડા.

હમ મેહવે ખેયાલે નીગાહે હો શરૂ બાથે,
હમ મોહની સુરતપે કીસી બુતકે ફી દાથે;
હમ આશી કે જાંબાઝથે હમ અહલે વફાથે,
હમ કયાથે બતાદેં કે કીસી વકત મેં કયા થે;
સબ ટુટ ગયા જોર જવાની કા ઘ મંડા,
જબ સરપે પડા આનકે સેતાનકા ડંડા
અવ્વી કા અમલ હમને કીયા સીફલી કાટો ના,
ઘર છોડ કર મર ઘટ પેકીયા હમને બીછોના;
હય અપને બુઝુર ગોં કા ફકત નામ ડીબોના,
હોતા હય વોહી જો કે હય તકદીર મેં હોના;
કામ આયા ન તાવીઝ ન કામ આયા વો ગંડા, જબ
દુનીઆ મેં અજબ મકરકા એક જામ બીછાકર,
ઘર અપના ભરા ખુબ ગરીબોં કા કમાકર;
અબ એકકે દો દેને પડે હમ કો બીલ આખર,
બસ વોહી મીસાલ આનકર સાદી કહુ ઇહિમ પર;
ઉલ્લુને દીઆ પટકે શુતર મુરગકા અંડા. જબ
એક રોઝ બરેહ મનને મેરા હાલ બીચારા,
કુછ સોચકેહ કેહને લગા અચ્છા હય સીતારા;
ઇતને મેં કરઝખ્વાહ ભી એક આન પુકારા,
ઓર આતે હી ડંડા મેરી એક પીઠ પે મારા,
પોથીકો પટક ભાગા બડે ઝોરસે પંડા, જબ

યે બાત બુઝુર ગોંસે સુનાકર તે થે અકસર,
ખુદ દેખલીયા અયસે બીગડતા હય મુકદ્દર;
એક રોઝ જુવે ખાને મે બેઠા હી થા જાકર,
એક શોર હુવા આયા હય કુતવાલ કા લશ્કર;
આયા મેં ઉછલ કુદ કે હ દીવારવ રંડા, જબ

હમ મહેલોં મે બયઠે હુવે કરતે થે તમાશે,
અબ દુનીઆમે ફીરતે હંય બજાતે હુવે તાંશે,
યે ઝોર ન કાહત હય કે આજાતે હંય રાશે,
પાની ભી નહિં મીલતા હય કુજા દૂધ બતાસે;
યાદ આ ગયા ફીર ખોશએ ગંદમ કામ રંડા, જબ.

બચતે રહે હુમલોં કે કરઝખા હોંકે અકસર,
લડતે રહે મુખતાર અમીંનો સે બરાબર;
મોકાહી તો હય ચલ ગયા ઘો કે મેં ચલત્તર,
મુરગીકી તરેહ આજ કડક હો ગએ આખર;
અબ નીંમ તલે બયઠે હુવે સેહ તે હંય અંડા, જબ.

કુછ ઉમરતો વલ્લાહ બડે લુતફ સે કાટી,
હલવા કભી ખાયા તો કભી દાલસે બાટી;
દીમક કીતરેહ યારોંને દોલત મેરી ચાટી,
આખર તને ઝારકા બીસ્તર હુવા માટી;
બીસ ફુટ હય ન ચાયે હય કાફી હય ન અંડા, જબ.

બાવાને ઇમારત જોથી તામીર કરાઇ,
મરતે હી ઉન્હોં કે વોહ મેરે કબઝે મેં આઇ;
દીલ ખોલ કે હમ ચાટ ગએ ખુબ મિઠાઇ,
યારોંને તો બસ આકે કરી અયસી સફાઈ;
બાકી ન રહા બેઠને તક કો ભી વરંડા, જબ.

જબ તક કેથે આલમે દુનીયાં મે એકલે,
દરયા એ જવાની કે ચલે આતે થે રે લે;
વોહ કોનસે હંય ખેલ જો હમને નહીં ખેલે,
બીવી કે બસાતે હી પડે લાખ ઝમેલે; જબ.—
કુડેકી હુઈ ફીકર કભી ખ્વાહી શે હંડયા,
બીવી ભી મીલી ખુબયે કીસમત સે નીરાલી,
અમ ઠોક બજાતી હય હરેક બાત પેતાલી;

મેં કેહતા હું કુછ મુંહસે તોયું કેહતી હય સાલી,
ચલ બેઠ પરે બુડઢે મેરી ઉમર હય બાલી;
ખુસટ તુ પુરાના હુવા દુમ ઝાડકા બડા, જબ.
મુંહ ખોલકે હમ આજ કહે દેતે હંય સબસે,
મરજાએંગે અબ સદમએ બીવીકે સબબ સે;
કુછ મુંહસે નીકલતા ભી નહી પાસ અદબસે,
ફરીયાદ હય ફરીયાદ હય ફરીયાદ હય રબસે;
કર તેં હંય નસીહત હમેં અબ ગાઉં કે પડે. જબ.
યે તો કહે યે સખતીઆં કીસ તરેહ ઉઠાએં,
વોહ રોટી પકાતી હય તો હમ આગ જલાએં;
શુ મુત કરેં બચ્ચોં કા ગોદી મેં ખીલાએ,
કુછ મુંહ કહેં બાતતો કેહને હી ન પાએ;
સબ હમકો ઉઠાના પડા જોરૂ કા ઘુમંડા. જબ.
એક રોઝ કીસી બાત પે ગુસ્સે મેં બીગડ કર,
દે પટ કા મુઝે એ કહી હુમલે મેંઝમી પર;
ફીર રખદીયા એકલા કે મેરે સીને પે પત્થર,
કેહને લગી અબ અપનામેં' દીખલાઉગી જોહર
ભાગા મેં બડે ઝોરસે બસ તોડ કે ફંદા, જબ.
કાઝીસે કહા જાકે તો કરને લગા ઠઠા,
કેહને લગા ઉલ્લુ કહું યા ઉલ્લુકા પઠા.
કયું તુંને કીયા બુઢહાપે મે ચીલ ઝપટા.
મીઠે મે મીલાયા હય બડે શોકસે ખટા,
અબ પાસ મેરે આયા હય ફદીયાદકો સંડા. જબ.
મુઝતર યુહી એક અરસા રહી હમસે લડાઈ.
પર ફતેહ કીસી તરેહ મેરે હાથ ન આઇ;
જી છુટ ગયા દીલમેં કુછ અયસી હીસમાઇ,
જીતી હુઇ કીસ્તીથી મગર હાર લી ખાઇ;
આખીર મેં જોરૂકો મીલા ફતેહ કાઝંડા. જબ.

તમામ શુદ.

કીસ્સે બાત

કસસુલ અંબીયા	૧-૮-૦	કીસ્સા આદુ	૦-૨-૦
અલેફલયલા	૩-૦-૦	વફાત નામા	૦-૨-૦
દાસ્તાન અમીર હમઝા	૨-૮-૦	સકરાત નામા	૦-૨-૦
તીલસ્સમ હોશરૂબા		નુર નામા	૦-૨-૦
ભાગ ૧ લો	૩-૮-૦	સીપાઇ બચ્ચા	૦-૨-૦
તોતા મેના	૧-૪-૦	નાજની પઠાન	૦-૨-૦
હાતમ તાઇ	૦-૧૨-૦	શાહે યમન	૦-૨-૦
બાગો બહાર	૦-૮-૦	સખાવત નામા	૦-૨-૦
તોતા કહાની	૦-૬-૦	મુનાજાતે યુસુરી	૦-૨-૦
ગુલ બકાવલી	૦-૬-૦	હંસા જોહર	૦-૨-૦
યુસુફ ઝુલેખા	૦-૮-૦	મીરાં સૈયદઅલી	૦-૨-૦
ગુલઝાર સનોબર ચેકદં	૦-૬-૦	શાહે રૂમ	૦-૨-૦
કીસ્સા શીરીં ફરહાદ	૦-૬-૦	શાહજાદાં શાહપરી	૦-૩-૦
મલીક મોહંમ્મદ ગેતી		ગોહરે ઇશ્ક	૦-૪-૦
અફરોઝ	૦-૬-૦	હુજ્જતુલ ઇસ્લામ	૦-૨-૦
રોશનમીયાં સોદાગર	૦-૪-૦	છબીલી ભટીયારી	૦-૨-૦
લયલા મજનું	૦-૩-૦	ઓરત ડહ્યા	૦-૩-૦
હાજી મંગરોલી	૦-૩-૦	કીસ્સા યુસુફેસાની	૦-૮-૦
બીબી મરીયમ	૦-૪-૦	કીસ્સા ખલીફા	
તમીમ અન્સારી	૦-૪-૦	હારૂન રશીદ	૦-૩-૦
શાહે ઝકુમ	૦-૩-૦	કાલીગોરી	૦-૨-૦
બહારે દાનીશ	૦-૧૨-૦	બદરે મુનીર બે	
મુસલમાની બારમાસી	૦-૨-૦	નઝીર	૦-૬-૦

હર કિસમકી કિતાબે મિલનેકા પતાઃ-

વકિલ બુક ડીપો.

તીન દરવાજા—અહેમદાબાદ.